Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Hoe Westenwind Paardenbloem hielp

Er was eens een paardenbloemplant die in het gras net buiten een tuinhek groeide. De bladeren van de plant waren dik en groen, en de bloem (die op een nogal hoge stengel werd gehouden, want het was een late bloesem) was heel vol en rond, en van het helderste geel.
De paardenbloem was meestal zo gelukkig als een koningin - maar niet vanwege de gouden kroon, oh nee! Het is ook niet de kroon die de koningin gelukkig maakt, als je dat denkt! Maar de paardenbloem was gelukkig in de mooie wereld en in haar liefhebbende vrienden, en gelukkig in haar werk en haar spel.
Wie waren haar vrienden? Oh! De zonnestralen die naar beneden kwamen glijden en de kleine paardenbloem warm hielden, en haar groene bladeren groener en haar gele bloem helderder maakten wanneer ze kwamen; en de regendruppels die op haar neertuimelden, soms alsof ze in grote woede waren, maar alleen met de bedoeling om te stoeien en niet haar echt pijn te doen. Ze brachten haar al het water dat ze had om te drinken en in te baden, en Paardenbloem miste ze heel erg als ze lang wegbleven. De grote Winden waren ook haar vrienden. Paardenbloem was een heel klein beetje bang voor ze, om de waarheid te zeggen, en vond ze het leukst als ze zachtaardig en stil waren, of als ze hun

boodschappers, de kleine briesjes, stuurden om met haar te spelen. Paardenbloem had ook een ander soort vrienden; kleine wezens gemaakt van muziek, beweging en veren (wij noemen ze vogels).
Ook insecten bezochten haar; vlinders zo geel als haar bloem, sprinkhanen zo groen als haar bladeren, bijen die honing en stuifmeel op de markt brengen, mieren die behendig voortrennen op hun zes draadachtige poten, en vele, vele anderen, tot aan de kleine, bewegende, zwarte stipjes die leken te klein om te leven en waren toch even vol leven als hun grotere buren.
Naast al deze vrienden had Paardenbloem enkele bloemenvrienden; de klavers die naast haar langs de weg woonden, en de tuinbloemen die aan de andere kant van het hek woonden. De naaste buren tussen de tuinbloemen waren enkele ochtendgloren die eigenlijk over het hek waren geklommen en erg vriendelijk waren.
Het werk van de paardenbloem was het volgende. Haar werk was om te groeien en zaden te maken, - zoveel goede zaden als ze maar kon. Terwijl de lange, heldere dagen verstreken. Paardenbloem werkte trouw, op de stille, ongeziene manier van werken van een bloem; en eindelijk werden haar zaden gevormd. In plaats van de gouden kroon van een bloem die ze had gedragen, hield haar stengel een prachtige bal van zilverachtig gaas omhoog. De kleine zaadjes zaten in deze bal en zouden heel snel rijp zijn.
Op een dag zag Paardenbloem twee kinderen. Max en Nannie lopen heel zakelijk in de tuin rond. Toen ze bij de ochtendgloren kwamen, kon ze horen wat ze zeiden.

"Waar is de doos voor de zaden van de ochtendglorie. Max?" riep het kleine meisje. 'Ik zie zoveel rijpe.'
"Hier is het," antwoordde Max, die in de mand had gekeken die hij droeg. "We moeten heel veel zaden van de ochtendglorie verzamelen, want je weet dat we ze volgend jaar overal langs de omheining willen planten; en we gaan er ook wat naar nichtje Fannie sturen."
'Ja, en dan zal ze daarginds dezelfde soort bloemen hebben als wij hier,' zei Nannie, terwijl ze tussen de bladeren en bloesems van de ochtendgloren snuffelde om de dikke zaadvaten te vinden. Al snel had ze alle rijpe exemplaren verzameld, en zij en Max liepen het tuinpad weer op en het huis in. De Paardenbloem dacht na over wat zij had gehoord. Zaden! Wel, Paardenbloemen hadden ook net zoveel zaden als de ochtendgloren! Waarschijnlijk zouden Max en Nannie haar zaden komen halen. Ze zouden spoedig klaar zijn, zeker binnen een paar dagen. De paar dagen gingen snel voorbij. Elke ochtend kwamen Max en Nannie naar buiten met hun mand en doosjes en gingen naar de tuinplanten om de rijpe zaden te verzamelen. Maar helaas voor de hoop van de Paardenbloem! Ze keken nooit naar haar en dachten niet eens aan haar zaden, hoewel ze net zo dol waren op paardenbloemen als op andere kinderen. De arme Paardenbloem voelde zich erg gepasseerd. Waarom wilden Max en Nannie haar zaden niet volgend jaar planten of naar nichtje Fannie sturen? Wie zou haar zaden verzamelen? Ze had zo haar best gedaan en zo trouw gewerkt, en haar zaden zo mooi geordend. Is het allemaal voor niets geweest?

Een fluisterend briesje ruist langs haar heen, zacht ademhalend; "Wacht, oh, wacht!" "Ah! Maar wat zal er van mijn zaden worden? Niemand zal ze verzamelen en ze zullen allemaal worden verspild." De bries ging voorbij en toen kwam er een sterkere luchtstroom. "Westenwind komt eraan," dacht Paardenbloem een beetje bevend; en juist op dat moment hoorde ze hem roepen.
"Wat, ho! Daar, Paardenbloem! Heb je het te warm? Ik zal je toewaaien. Ben je te nat? Ik zal je helpen de zware druppels van je bladeren en bloemen te schudden." "Nee," zei de Paardenbloem, "mijn bladeren zijn niet beladen met water, noch is mijn hart uitgedroogd door de hitte; maar mijn zaden, mijn kostbare zaden moeten allemaal verspild worden. Niemand zal ze verzamelen."
"Ho, ho!" lachte Westenwind luidruchtig, maar vriendelijk. "En wat wil je dat er met je zaden wordt gedaan?"
"Ik wou dat ze volgend jaar konden worden geplant," zei Paardenbloem, "sommige hier, en andere ver weg, net zoals zou gebeuren met de zaden van de tuinplanten." "Ho, ho!" lachte Westenwind weer, even luidruchtig en vriendelijk als voorheen. 'Dat is makkelijk te regelen. Sterker nog, het is geregeld. Het is een van de dingen waar ik vanmorgen op moest letten, als je zaadjes rijp waren.'

"En heb je een doosje bij je?" vroeg Paardenbloem.
"Ik niet", antwoordde Westenwind. "Ik doe het anders dan de kinderen. Ik zaai de zaadjes terwijl ik ze pluk, en ik dek ze ook af. Dan zijn ze allemaal klaar om in het vroege voorjaar te golven en te groeien."
"Oh! Dank je, goede Westenwind," zei Paardenbloem. "Wat ben jij een lieve vriend!"
"Het maakt deel uit van ons werk", zei Westenwind. "Mijn broers en ik hebben veel zaad te zaaien in alle bossen en velden over de hele aarde. Maar ik kan niet langer praten. Nu, klaar! Een, twee, drie, oef! Weg gaan ze." Paardenbloem hoorde een vrolijk gefluit en voelde plotseling een sterke trek tegen zich aan. Op hetzelfde moment waren al haar zaden verdwenen. Waar de gevederde witte bal had gezeten, was nu een kleine kale knobbel te zien. "Wow!" zei Paardenbloem nogal verbijsterd, "wat ging dat snel!" Ze keek om zich heen. Hier en daar op het gras naast haar zag ze verschillende van haar zaden; en toen ze verder en nog verder weg keek, zag ze anderen door de lucht dwarrelen en dansen, meegevoerd door de vriendelijke zaadzaaier. Westenwind. De losse zaadjes maakte het gemakkelijk voor de wind om de zaden zo ver te brengen als Paardenbloem maar kon wensen; en sommige bleven ook daar groeien op de oever van de weg, waar ze zelf altijd had gewoond.
Paardenbloem was erg blij. "Ja," zei Paardenbloem; "Ik hoefde me geen zorgen te maken. Maar wie had gedacht dat de grote Westenwind zou zorgen voor de zaden van een eenvoudige kleine Paardenbloem!"